

Kapitola č. 6: Seznamte se

"Kurtisi?"

Ze sluchátka se ozvalo uchechtnutí. "Bingo. Je radost tě znova slyšet."

Nemohla potlačit rostoucí úsměv. "Nápodobně. Takže, kde jsi?"

"Nó...řekněme, že někde na letišti, ale přesně nevím kde."

"Děláš si legraci?!" vytřeštila oči, "Jak tě mám asi najít?! Víš, jak je tahle budova obrovská?"

"Mnó...ty mě možná nenajdeš, ale já tebe jo..."

"Sakra, nech toho! Kde jsi?"

"Hledej a najdeš..."

S tím zavěsil. Lara zaklela a zadívala se k východu, kudy proudily davy lidí z letadel, co právě přiletěla. *Zatracený Amík*, pomyslela si, *na hraní ho užije. Jo, Croftová, se stářím přichází sentimentalita. Do háje...měla jsi ho zastřelit hned, jak jsi ho viděla...*

Dřív, než stihla vypěnit, se jí ovšem za zády ozval známý hlas.

"Hledáš někoho?" Zněl pobaveně.

Otočila se a zahleděla se do tváře člověku, jehož přilet –i když si to nechtěla připustit- ji znervózňoval mnohem víc, než představa, že by měla s Eckhardtem tančit před všemi svými známými kankán.

"Ale ano...takového rádoby šprýmaře, mírně..." významně si poklepala kloubem prstu načelo, "...no, však víte. Nějaký Trent...asi ho neznáte, že."

Kurtis se ušklíbl. "Ne, neznám. Vlastně..." začal konverzačním tónem, "...tady taky na někoho čekám. Taková tvrdohlavá a věčně nasupená Britka...jak se jen jmenuje...Crisp? Crust...ne, Croft! Jo, taky ji asi neznáte, že."

Povzdechla si. "No jasně, ty trubko. Až mi jednou rupnou nervy a budu mít po ruce své devítimilimetrovky..."

"Taky tě rád vidím." zasmál se.

Vstala a zahlížela na něj. *Ne, já se usmívat nebudu...SAKRA, NEBUDU. Koutky dolů, zhluboka dýchat...*

Vstal také a naklonil hlavu ke straně.

"A co třeba polibek na přivítanou?" zeptal se nevinně.

"A facku na rozloučenou?" zněla odpověď pronesená ještě nevinnějším tónem.

Zvedl ruce v obranném gestu. "Dobrá, dobrá..."

Pak Lara trhla hlavou k východu a společně vyrazili do Surrey.

Dorazili do Lařina panství. Archeoložka se začala hrozně smát, když viděla, jak Kurtis zírá na obrovskou budovu, čelist mu klesla málem až na zem. Když se probral, otázal se nesměle:

"Nemohla bys...mi prosím nakreslit mapu?"

"Požádám Zipa s Winstonem, aby tady rozmístili ukazatele."

"Kdo to je?"

"Winston je něco jako rodinný přítel...tedy, sice tady pracuje jako sluha, ale byl tady už, když jsem byla malá, takže k němu přistupuju jako k členu rodiny. No a Zip...hm...takový všeučel, trochu trhlý a nenechá si ujít jedinou příležitost, jak mě vytočit. Myslím, že-"

"...si s ním budu rozumět, že?" dořekl za ni Kurtis.

"Asi tak." usmála se. "Tak pojd', seznámím tě s nimi."

Vešli do domu. Kurtis jen uznale hvízdal, když viděl, jak je obrovská jen hlavní hala. To už ale Lara běžela nahoru po schodech a volala:

"Zipe? Zipe! Tak už krucifix, kde jsi?!"

Mezitím se ke Kurtisovi přišoural bělovlasý sluha a se slabým úsměvem mu podával ruku.

"Pan Trent? Jsem poctěn, že vás poznávám. Lady Croftová mi o vás vyprávěla."

Kurtis s úsměvem potřásl nabízenou rukou. "Potěšení na mé straně."

Lara mezitím probíhala celý dům a snažila se najít Zipa. Právě minula druhou ložnici, když ji něco napadlo. Saltem do strany přeskočila zábradlí a běžela k bazénu, aby tam zmáčkla přepínač. Kurtis jen zíral. Když si jeho fascinovaného výrazu všiml Winston, pokýval hlavou.

"To je tady zcela normální, pane Trente. Na denním pořádku."

"Asi se tady moc nenudíte, že? A prosím," požádal ještě, "říkejte mi Kurtis."

Než kterýkoli z nich stihl něco říct, Lara už byla zpět u otevřené knihovny a sprintem proběhla do místnosti s trofejemi. Dveře se s prásknutím zavřely. A to už se halou rozlehl triumfální výkřik.

"Aha! Já věděla, že tady někde jsi!"

Hluboký mužský hlas odpověděl, "Pokud si myslíš, že si s tebou hraju na schovku, jsi vedle. Porouchalo se tady světlo, tak to opravuju."

"Díky."

"Není zač. Akorát se mi právě vybila baterka a ta louče, nebo co to bylo, zhasla tím průvanem, který jsi způsobila. No a protože jsem tady vypnul veškerá světla, tak asi budeš muset najít ovládání ke dveřím poslepu. Hodně štěstí."

Bylo slyšet pár opatrných našlápnutí, zadunění a výkřik. Pak se dveře otevřely a Lara se vypořádala ven, mnula si čelo a táhla za sebou Zipa, kterému cukaly koutky. Jeho oči padly na neznámého Američana.

"Zipe, tohle je Kurtis Trent. Kurtisi, tohle je Zip. Tak se nějak seznajte, já nám zatím skočím udělat čaj. A skočit si pro ibalgin." dodala.

Winston začal protestovat. "Laro, to je v pořádku, to udělám já."

"Ani slovo! Jinak lednička." utřala ho Lara a běžela do kuchyně.

Kurtis se Zipem se na sebe udiveně podívali, ohlédli se směrem, kde zmizela Lara, zase se na sebe podívali a pak pokrčili rameny. Zip se zasmál.

"Tak, domnívám se, že pokud bude mít naše lady-" Z kuchyně se ozval varovný zvuk, jako když si někdo brousí nůž, ale Zip to ignoroval, "-pořád takhle asertivní náladu, tak nejspíš budete rád, že odsud vyjdete živý."

"Uvidíme. Byly nějaké zvláštní případy, kdy šlo o život?"

"Ale ano...jednou jsme se trochu rafli a já jí –protože jsem se jí chtěl tak trochu pomstít- dal místo dalekohledu kaleidosop..."

"A co vám za to udělala?"

"Hodila mě za trest do bazénu."

Kurtis se ušklíbl. "Mno, myslím, že dřív nebo později dopadnu hůř."

"Proč?"

"Protože už mi hrozila, že mě zastřelí." zasmál se.

"Jenom? To máte dobré. Mě hrozí vykucháním a podobně..."

"TY KECKO!" zařvala na něj Lara z kuchyně.

"...a navíc je hrozně háklivá na připomínání takových chvil." dokončil už šeptem.

"Všímám si. Nebudeme si tykat?" dořekl jen tak mimochodem.

"Beru. Ale varuju tě, fakt si tady dávej bacha. Samá tajná chodba, přepínač, past..."

"Jsem zvyklý." pousmál se.

"Fajn. A hele, lady přichází s čajem."

"Zapomeň na to," ušklíbla se Lara, když je vyzvala, ať si sednou do jídelny, "zastřelím tě jindy."